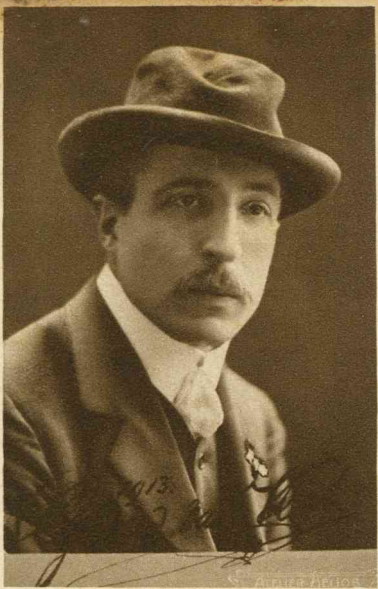

PANORAMA

GEILLUSTREERD WEEKBLAD

A.W. SIJTHOFF'S UITGEVERS-MAATSCHAP.

PRIJS PER NUMMER 10 CENT, VOOR BELGIË 20 CENTIEMEN.
REDACTIE EN ADMINISTRATIE: DOEZASTRAAT 1, TEL. 1, LEIDEN.

GERARD VAN VLIET EN ZIJN KUNST.

Deze jonge en sympathieke schilder werd in 1880 te Amsterdam geboren. Na eerst gewoon onderwijs genoten te hebben, kwam hij op ongeveer 16-jarigen leeftijd onder leiding van Prof. Bart van Hove op de Quellinus-school. Later kreeg hij op de Rijks-normaalschool voor teekenonderwijzers les van W. B. G. Molkenboer, en voltooide zijn studie aan de Rijks-Academie van Beeldende Kunsten onder Prof. Aug. Allebé.

Reeds bij den aanvang van zijn studie beloofde zijn talent veel voor de toekomst en door aanhoudend werken heeft hij het meer en meer ontwikkeld en verrijkt, zoodat hij thans in Amsterdam, ook door zijn tentoonstellingen in Arti en St. Lucas, geen onbekende meer is, evenmin als in het buitenland, waar hij o.a. exposeerde in Parijs, Dresden, München en Kiel.

Van Vliet is geen minnaar van uiterlijk schoon. Hij, inrustige en sombere figuur, laat zich niet beïnvloeden door voor het oog mooie of helle kleuren. Hij voelt daarvoor te veel het machtige en aandoenlijke van sombere, stille tooneeltjes. Zijn andere kunstbroeders kunnen hem niet uit die sfeer wegrukken, hij werkt daarvoor te veel volgens eigen idee, terwijl zijn omgeving achterstaat bij de kunst. Zijn kunst is hem alles: Daar leeft hij voor, en hij is eerst pas in zijn element wanneer hij voor zijn schildersezels zit. Dan geeft hij zich geheel en laat zich meeslepen door zijn gevoel.

Bezie maar eens dat machtig spel van lijnen en kleuren in zijn teekeningen, en ge voelt direct dat hier een kunstenaar bezig was, die zich zelf wist te geven in zijn werken. Een eenvoudig, haast armoedig slootje, loopend door een weiland weet hij uit te beelden in heel sombere kleuren, het geheel weergevend in stille aandoenlijkheid. Zoo'n vergeten brokje natuur treft hem, hij voelt het machtig-grootsche ervan, en vindt een stijl, haast weemoedig genot erin, zoo'n tafereeltje op doek of papier te brengen. Dan treft daarin het meeste het natuurlijke en stil-monotone, terwijl iedere lijn en tint bijzondere beteekenis schijnt te hebben.

s Zomers, wanneer de natuur hem boeit en verrukt, dan trekt hij naar het Gooi en werkt daar. Vooral het stil-landelijke is het dan wat hem aantrekt en in al

zijn werken treedt het op den voorgrond, echter zonder de stemming, die in het geheel heerscht, te verbreken.

Want in de eerste plaats is Van Vliet „stemmings-kunstenaar”. In al zijn schilderijen en teekeningen dienen lijnen en kleuren slechts tot uitbeelding van de stemming, die hij heeft willen weergeven, en nooit zal hij door het op den voorgrond plaatsen of het te sterk laten uitkomen, van eenig onderdeel den indruk, dien het geheel moet maken, wegnemen.

Echter niet alleen voor de natuur heeft Van Vliet oog. Neen, ook het grootsche en sombere van oude stadsgedeelten treffen hem.

Daarom noemt men hen ook wel eens den schilder van „Oud Amsterdam”. Hij kent en bemint die oude gedeelten en geen, die ze met zooveel liefde en zoo natuurgetroouw weergeven kan.

Wanneer hij een oud of verlaten straatje of hofje, weergeeft in een voudige, echter van aandoening trillende lijnen, dan ziet gij uit zijn werk, hoe hij er geheel in zit en het bemint.

Het wordt dan aandoenlijk en de weemoed trilt er U soms uit tegen.

Een diep perspectief, een paar lijnen met daar boven een ijle, triestige lucht, en sobere kleuren om al te groote eentonigheid te verdrijven, vormen een geheel dat aandoet door gevoel en soberheid....

Het is dan ook geen wonder dat zijn teekeningen zoo gezocht zijn en dat ze zoo gretig verkocht worden.

Vooral in de laatste jaren heeft Van Vliet verschillende mooie opdrachten gekregen, niet alleen van particulieren, maar ook van Genootschappen en Vereenigingen.

Gerard van Vliet.

Oude houtzaagmolen „De Senhoven.”

Zoo werkt hij onafgebroken voort, levend voor zijn kunst en alleen daarin geluk en voldoening vindend. Zijn jonge geest die nog vele emoties te verwachten laat, en zijn onvermoeide werkzaamheid, doen ons met belangstelling zijn komende werk tegemoet zien.

